

ligste ved disse Processer, at de, saa at sige, føres mellem Ministerierne, idet Embedsmænden stilles op for at udføre sin Ministers Mening. Naar jeg har sagt om Domstolene, at de ikke ret forstode den Slags Sager, saa troede jeg virkelig, at jeg var meget galant imod dem; thi forstode de sig paa dem, og dømte dog, som de havde dømt, vilde jeg beklage dem; Udtalelsen var fra min Side meent som et fuldkomment Galanteri, og jeg var overbeviist om, at jeg var overordentlig galant. Jeg troer, at det ærede Medlem sagde, at en Pengemulkt eller en Udbetaling, som skulde stee i Henhold til en Dom, ikke kunde stee, uden at den blev bevilget ved Finantsloven, og hvis han fastholder dette, saaledes at vi altsaa her kunne negte at udbetale, hvad der isølge Dommen er paalagt at udrede, saa ere vi enige; det er netop min Mening, at vi skulle have den Magt ligeoverfor en Dom, at vi kunne negte dens Opfyldelse i pekuniær Henseende. Jeg troer ikke, at det er nogen Misforstaaelse, at han er enig med mig i, at vi ikke skulle udbetale, hvad der resulterer af Dommen, uden at det er givet paa Finantsloven, hvilket altsaa vil sige saameget som, at dersom vi ikke bevilge det ved Finantsloven, saa udbetale vi det ikke, men saa havde det været bedre og langt naturligere, om denne Dom slet ikke havde været til. Et æret Medlem her i Nærheden (Fenger) sagde, at naar en Embedsmand udnævntes til et Embede, fik han en Bestalling, hvori stod anført den Lønning, han skulde have, og at deri laa hans Retsskrav, men jeg paastaer, at dersom det er Tilfældet, saa er det urigtigt; thi efterat vi have faaet de aarlige Bevillinger ved Finantsloven, kan Bestallingen eo ipso ikke gaae videre end til at sige, at under Forudsætning af, at Summen aarligt bevilges paa Finantsloven, faaer han Lønningen (En Stemme: Det staaer ikke i Bestallingen!). Sa det behøver heller ikke at staae der; thi det ligger i Loven, som staaer over Bestallingen. Hvilken Ret giver da en Bestalling? Den giver ingen Ret i Henhold til den saakaldte Lønningslov; Domstolene kunne ikke i den søge en Maalestof for deres Domme, men kun i hvert Aars Finantslov, hvor det Tal kommer frem, som vedkommende Embedsmand kan kræve,

og Andet kan han ikke kræve ved Domstolene, eftersom disse skulle holde sig til Loven. Loven fastsætter i Tal, hvad der hvert Aar skal udbetales, men det, der gaaer udover Loven, kommer aldeles ikke Domstolene ved; thi dersom det kom dem ved, saa dømte de over Finantsloven. Naar Embedsmændene mener, at han efter denne Lønningslov skulde have — lad os tage en hvilken som helst Sum — 520 Rd. f. G., medens Finantsloven derimod siger, at der i dette Aar kun skal udbetales ham 500 Rd., og naar han saa gaaer til Domstolene og siger: 3 Henhold til Lønningsloven skulde jeg have 520 Rd., men jeg faaer kun 500 Rd., vilde Domstolene, hvis de tilkjendte ham 520 Rd., gaae mod den i det Dieblik gjældende Lov; thi der gjælder ingen anden Lov end Finantsloven, og skal der gaaes frem efter Loven, maan man dømme efter den, da man ellers dømmer, at Finantsloven skal være anderledes. Deri ligger den Feiltagelse, som her er tilstede, og som bringer de ærede Herrer til at give denne Paragraf en anden Betydning, end den har. Den har en meget simpel, men om man vil, en dobbelt Betydning, idet den for det Første gjør opmærksom paa, hvor de Misforstaaelser, som kunne komme ud af Finantsloven, og hvorved Embedsmændene kan ansee sig brøstholden, skulle finde deres Afgjørelse, eftersom han selv, naar Finantsloven er kommen ud, kan paa en passende Maade gaae til Regjeringen og sige, at han troede, at han efter den Stilling, han indtog, og efter de Tilfagn, der vare ham givne, skulde have det og det. Finantsministeren kan da bringe Sagen frem der, hvor den alene kan afgjøres, nemlig for Bevillingsmyndigheden, og sige: jeg troer af de og de Grunde, at vi i Fællesskab ere komne til at tilstaae den Mand for Ridt, og han kan da faae Resten bagefter; men det kan ikke nytte at gaae til Domstolene, thi dersom disse tilfidesætte Finantsloven som Lov, er der ingen anden Regel at gaae efter med Hensyn til det, han skal have for det Aar. Paa den Maade er det, at Finantslovens Bevillingsparagrafer faae en afgjort Anvendelse paa dette Spørgsmaal, thi Spørgsmaalet er her, om det er denne Lov, der afgjør, hvorledes Lønningerne skulle opføres paa Finantsloven, eller om det